

ved sin Behandling, dertil er Tiden meget tilstrækkelig, selv om vi nedfættede Udvalg, gennemgaa Lovforslaget o. s. v.; ja, saa vil der ikke være nogen Vanskelighed i saa Henseende. Men dersom vi ikke vedtage den i den overfendte Form, dersom vi tillade os at foreslaa Ændringer, og dersom man saa forudsættter den Mulighed, at den skal gaa frem og tilbage, ja, saa bliver det allerede saa tvivlsomt, om Tiden vil strække til, at en forsynlig Finantsminister i Tide tænker paa at have en midlertidig Finantslov rede, saa skulle vi have en midlertidig Finantslov, og saa ere vi inde i abnorme Tilstande, mine Herrer; thi hvor meget man taler om abnorme Tilstande, lad os være enige om, at de abnorme Tilstande begynde med den midlertidige Finantslov. Altsaa, hvis vi vedtage Folkethingets Finantslov saaledes, som den tilfendes os, saa ere vi indenfor normale Tilstande, men dersom vi underftaa os at stille Ændringsforslag, saa nødes vi derved til at foranledige abnorme Tilstande, saa komme vi ind paa de midlertidige Finantslove. Og dersom vi saa, kan jeg gjerne fortsættte efter de Udtalelser, der ere fremkomne i det andet Thing, dersom vi saa, efter at vi have stillet vore Ændringsforslag, og Folkethinget har forfattet dem, fastholde dem, dersom vi ikke underkaste os det Votum, som Folkethinget har givet, og som skal være det endelige, ja, saa gjøre vi os skyldige i forbrøderiske Handlinger og føres ud i Statskup osv. Sa, saaledes er Situationen, mine Herrer, lad os gjøre os den Praxis klar, der foreligger, lad os gjøre os det klart, hvad det er, den lange Behandling fra anden Side medfører. Den medfører, at naar vi ikke vedtage Folkethingets Finantsloovforslag, bliver det abnormt, vi komme udenfor den grundlovmæssige Ordning, dersom vi tillade os at stille Ændringsforslag og foranledige Nedsættelse af et Fællesudvalg, og saa naturligvis bliver det os, der, hvis vi ikke give efter og finde os i det andet Things Behandling af Finantsloven, fuldstændig foranledige, at det Hele staaar stille. Nei, mine Herrer, den Betragtning vil jeg ikke gaa ind paa; jeg vil ikke anerkjende, at det Normale skal være, at vi ikke have længere Tid end til at vedtage Folkethingets Finantslov, og at, hvis vi ville hævde vor Ret og vor Frihed til at stille Ændringsforslag ogsaa paa Finantsloovforslaget, saa komme vi ud i udenfor Grundloven liggende Tilstande, at saa er det Landstthinget, der begaar Overgreb. Under denne Forudsættning kan man sagtens tilbyde os en midlertidig Finantslov, thi saa faar man derigjennem i Grunden flaaet fast, at

hvis Landstthinget vil stille Ændringsforslag til Finantsloven, er Landstthinget udenfor den grundlovmæssige Ramme, dets Behandling paa den Maade finder ikke Rum indenfor den grundlovmæssige foreskrevne Tid, saa ere vi udenfor Ordenen, saa ere vi inde paa abnorme Tilstande. Seg vil hævde, at naar Grundloven siger, at Hjemmelen for Stats-husholdningen skal gives i en Finantslov, og naar den siger, at til en Finantslov hører saavel dette Things som Folkethingets Samtykke, og naar den dernæst siger: I have saa og saa lang Tid til at behandle denne Lov færdig, den Tid skulle I dele saaledes, at I begge kunne faae Rum indenfor den Ramme, og man saa reducerer os til et saadant Lavmaal som dette, der paa ingen Maade er tilstrækkeligt, saa finder jeg ikke, at dette Things grundlovmæssige Ret og grundlovmæssige Stilling er hævdet saaledes, som det bør, og saa finder jeg ikke, at det er paa nogen Maade tilladeligt for dette Thing at give efter for Overgreb og lade sig sætte udenfor den grundlovmæssige Ramme, indenfor hvilken vi maa hævde vor fuldt be-tvettigede Plads. Nei, det skal siges, det er ikke blot i Ord at vi hævde den; det er i Gjærning, at vi ville fastholde det Program, vi have stillet op; vi ville hævde den forfatningsmæssige Ret og Ligeberettigelse, som tilkommer dette Thing ved Finantsloovbe-handlingen, som i den almindelige Lovgivning, og vil man trænge os udenfor, saa sige vi: nei, her ere vi, her blive vi, her skal intet Folkething tvinge os ud fra. Det vil altsaa forståas, hvorfor jeg for mit Vedkommende hævder, at der ikke i Nar er nogenfomhelst Grund til at give en midlertidig Finantslov. Dersom man saa siger: ja, men det kommer jo overraskende, at man pludselig nu gjør denne Betragtning gjældende, saa vil jeg svare: nei, det kommer ingenlunde overraskende; vi have sagt det i Fjor, vi have sagt det mildt og blidt, saaledes som det kan siges uden at støde Noget, at vi ikke ville øve Tvang paa Andre, hver faar arrangere sig saaledes, som han vil og kan indenfor Grundlovens Ramme, men vi ville fra vor Side ogsaa have Lov til at ordne vore Forhold i Overensstemmelse dermed, kræbe den Plads indenfor Rammen, som tilkommer os, ikke lade os trænge udenfor det, og hvis man forsøger derpaa, ja, saa maa man være fattet paa, at man møder Modstand, at dette Thing værger sin Ret og sin Plads indenfor Forfatningen.

Men vil man nu spørge, hvad bliver Resultatet, saa vil jeg sige, at det vil visse-lig ikke mangle paa Tid og paa Arbeide og paa Stræben fra dette Things Side, som